

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΠΟΚΡΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Τò πρώτο καρναβάλι τής 'Αθήνας. 'Ο φόρος επιτηδεύματος τού μακρικήτ Σκευλοῦδῃ. Τῆς Βουλῆς τò «στούμπωμα». Τò ταμπάρο τού βουλευτοῦ Κερκλληνίῳ; Βαλοσαρκῆ. 'Ο Τρικοῦπης καὶ ὁ Δηληγιάννης ἐπάνω στό... ἄρμα τῆς 'Αλεκοῦπῆς. 'Η ἀρχὴ τῆς κωλυσιεργίᾳς. 'Ο Πάπ... γεροντοκόρη !... 'Όπου ὁ Γαβρηλιδῆς νυμφεύεται... εἰσασι γυναῖκες ! 'Όπου ἐπεμβαίνει ὁ λαός 'Αποκρῆς στό... κρατητήριο !... Πάλι ὁ Δηληγιάννης φταίει !...

ΗΝ παλιὰ ἐποχὴ, μετὰ τὴν χρυσὴ γεολοαία τού 62, ἔγινε ἡ πρώτη κίνησις στὴν 'Αθήνα, γὰρ νὰ ἔορσοθοῦνε κάπως πλοῦ ἐπίσημα ἡ ἀποκρῆς. Συνεστήθη μάλιστα κ' ἕνα κομιτάτο, τού ὁποίου πρόεδρος εἶχαν ἐκλεγεί ὁ Γιάννης ὁ Καμπουροῦλος.

Εἶχαν ὅλοι ὁμοῦ τότε ὄρεξη γιὰ γλέντι. ἤταν ἡ ἐποχὴ τῆς χορᾶς καὶ τοῦ γέλιου. Κι' ὁ Σκευλοῦδης ἀκόμα εἶχε τὴς κωβερντουσιγῆς του. 'Εστειλε τότε στοῦ κομιτάτου γιὰ ἐνίσχου τοῦ 100 δραμᾶς, τὴς ὁποῖες συνόδευσεν μὲ μιά ἐπιστολὴ του, διὰ τῆς ὁποῖας παρακαλοῦσε :

«... γὰρ μὴ καταλογίσῃ ταύτας ἡ ἐπιτροπὴ τῶν μακαράδων ὡς φόρον... ἐπιτηδεύματος !...»

Γιὰ ἔνισχου τοῦ κομιτάτου ἐστειλαν, ἐπίσης, ὁ Στῆμαν 10 δραμᾶς κ' ὁ Λουκάς ὁ Μπέλλος μιά... δεκάρα !...

Στὴν παρέλαση πού ἔκαμε τὸ κομιτάτο αὐτὸ στὴς 19 Φεβρουαρίου εἶχαν συρρέουσιν ὅλοι ἡ κάτακοι 'Αθηῶν καὶ Πειραιῶς. Τὰ σπῆτα καὶ ἡ γειτονίῆς λιποθύμισαν καὶ ἕνας λαοπόδτης παρ' ὄχιγον νὰ κομῆ μιάς δεσποινίδος τοῦ... αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ὅτιο κερματίον καὶ ἀσφραγῆ ἕνα σπουδαρικὸν ἀδομαντοκόλλητο !...

Ἐξέρω τῆς ἐπιτροπῆς ἦταν τὸ μαλακόνι τοῦ ἐπί τῆς ὁδοῦ Κοραῆ, σημεῖον τῆς ἐξουδοχίον τῶν 'Αθηῶν, τὸ ὁποῖον λιγύτικε τότε «Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγιάτων».

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ εἶχαν διακοσμηθεῖ καὶ μερικὸι ἐξώδοι στὴν 'Αθήνα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ καλύτερος ἦταν τῆς κυρίας Χωρῆμῃ καὶ κατόπιαν Φωτιάδῃ.

'Η Βασιλικὴ οἰκογένεια παρακολοῦθοῦς τὴν παρέλαση ἐγκατεστημένη ἀντικεῖ στὴν ἐπιτροπῇ, ἀπὸ τὴν ταράτου δηλαδὴ τῶν ὀπουργίων τῶν Οἰκονομικῶν. 'Όλα δὲ, ὄρμου, παράθουα, μπαλκονία, κερουμῆδια, ταρῖτσες τῶν σπιτιῶν, φανάρια καὶ δένδρα τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἦσαν γεμάτα κόσμο !

'Η πρώτη ἀποκρητικὴ σάτιρα πού πέρασε πρὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἦταν ἡ «κωλυσιεργία τῆς Βουλῆς». 'Εως τότε ἡ λέξις «κωλυσιεργία» ἦταν σχεδὸν ἀγνωστὴ στόν τοπο μας. 'Η δυσκολίῆς πού ἔφερε ἡ ἀντιπολιτικῆς στὴν κυβερνήσιον μέσα στὴ Βουλῇ, λεγόνοῦσαν «πομπικῆς». 'Η μόδα τῆς κωλυσιεργίᾳς ἔγινε γνωστὴ στὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὴν 'Ισπανικὴ Βουλῇ. Τὴν ἐφήρμοσε δὲ πρῶτος ὁ Δηληγιάννης, ὡς ἀντιπολιτικῆς ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως Τρικοῦπῃ, γιὰ τὴν ἔξις αἰτία :

'Ο Τρικοῦπης εἶχε εἰσαγάγει τότε στὴ Βουλῇ, μιά πίστωσι 300 χιλιάδων δραμῶν, πρὸς ἀποζημίωσιον κάποιας ἀπατησίσεως ἐνὸς Σπάρτολη, πεθεροῦ τοῦ τοῖε ἀνταποκορῆ τῶν 'Ατῆς» τοῦ Λονδίνου. Στῆλμαν, ἐνὸς ψηφοῦ καὶ ἔρηρὸ 'Αγγλοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμενε χρόνιο στὴν 'Αθήνα καὶ τὸν ὁποῖον ἀποθανάτιον μὲ τὴν γελοιογραφίᾳ τοῦ Ὄθμου 'Αννίου.

'Η ἀντιπολιτικῆς τού μακαρικήτ Δηληγιάννη σκέφθηκε ν' ἀντιδράσῃ σ' αὐτό. Δὸς τὸ λοιπὸν ἐνοτάσις ἀπατησίς ἀπάνω σὲ ἐνοτάσιος.

Μιά φορὰ λοιπὸν, μέσα στὴς φασαρίῆς αὐτῆς, ὁ προεδροῦσαν τῆς Βουλῆς τότε Κοκκῆρης, κατελόγησε ἐκ παρόντα καὶ τὸν βουλευτὴ Βαλοσαρκῆ, ὁ ὁποῖος ἀπονοιάζε μὲν ἀπὸ τὴν αἰδοῦσα, ἀλλὰ εἶχε ἄψιπο τὸ ταμπάρο (ἐπιανούρι), ἐπάνω στοῦ ἔδραντο του. 'Ἐς ἐκ τοῦτου ἔγινε μιά φασαρία καὶ δημοιορηθήκε ἕνα σκάνδαλο πού χαλοῦσε μέρες δλοκλήρησ ὁ κόσμος.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κωλυσιεργία καὶ τοῦ Βαλοσαρκῆ τού ταμπάρο, σατύρις ἡ πρώτη μακαράτα. 'Όλα τὰ σηματοῖονα πολιτικὰ πρόσωπα ἦσαν ἐπάνω στοῦ ἰδιόρροϋθου τῆς μακαράτας ἄρμα. 'Εκεῖνοι πού ὑπεθύνοτο τὸν Τρικοῦπῃ καὶ τὸν Δηληγιάννη, τότε ἀπομιμήθηκαν θαυμάσια ὄχι μόνον στὴ φυσιογνωμία, ἀκόμη καὶ στὴς χειρονομίῆς καὶ στόν τόνο τῆς φωνῆς.

'Η παράστασις ἐδόθη κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώδοι τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν ταράτου τῶν ὀπουργίων τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὄλο τὸ 'Υπουργικὸ Συμβούλιο τὴν παρακολοῦθησαν μ' ἐνδιαφέρον.

'Ἐλεγε λοιπὸν ὁ Δηληγιάννης τῆς μακαράτας στόν Τρικοῦπῃ :

- Σώπα ἐσὺ βρωμόσκυλο !
- 'Ακου, κακό σου φλάρο !
- Τώρα σοῦ δείχνω μακαρά !...
- Ποῦ εἶνε τὸ ταμπάρο ;
- Κακοῦργε ἀσεβῆστατε, ἄρῖστε μιά στὴ μούρη !...
- 'Εγὼ 'μα ἄβροφρονέτοατος, βρε ἔστρωτο γαϊδοῦρη !...

'Ο Τρικοῦπης ὑποστηρίζων τὴν πίστωσι τῶν Σπάρτολη, ἔλεγε ἐπὶ τοῦ κέρρου :

Κι' ὄμως ἡ πίστωσις αὐτὴ τὴν κάσσα δὲν ἀδειάζει,	ὥστε στοὺς δρόμοις σήμερο ποτόμῃ ἡ λίρα γέχει.
'Απ' ἐναντίος μάλιστα, νέα χρῆματα μάζει.	Κι' ἄς λέγουν διὲ ποντικὸι χορεύουνε γεροῖ,
Διότι ἄφθονον χρυσὸν τῶρα ἡ κάσσα ἔχει,	ἐκεῖ κούρ ἐθῆσαμεν,
	τὸν κῦρ-Καλογορεῖ.

'Ο κύρ-Καλογορεῖς ἦταν ὁ ἐπὶ χρόνια πολλὰ, Κεντρικὸς Τυμῆς τού Κράτους.

'Ο Ν. Λεβιδῆς ὁμοῦ, διακόπιον τὸν Τρικοῦπῃ ἔλεγε :

— Κατὰ τὸ μέγα σχέδιον, ἀρχίζομεν τὸ «στούμπωμα», τὸ πρώτον ἐν τοῖς ἴοις, μὲ τὰς ἐπευρητίσεις.

'Η παρὰστασις τελείωνε μὲ ἐνοτάσιον ἀπορησίς καὶ γενναῖο μαδοκόπημα.

'Ο βασιλεὺς γελοῦς, ὁ Τρικοῦπης γελοῖος, ὁ κόσμος χειροκροτοῖσε καὶ ἐπευρημοῖσε δαιμονιάδῶς.

'Αλλῃ μακαράτα πάλι, κοινωνικῆ αὐτῇ, ἡ πρώτη κοινωνικὴ μακαράτα πού φάνηκε στὴν 'Αθήνα, ἦτο ἡ «Τὶ τίς φυλάτε;»

'Η Χιλοῦσε τότε τὸν κόσμο στὴν 'Αθήνα ἕνα ζήτημο, τὸ τῆς ἀγαμῖος τῶν 'Ελληνῶν, τὴς ὁποῖες μῆρανε ὁ γεροντοκομῖος. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ ἀνεκίτηος ὁ Γαβρηλιδῆς, μὲ μιά σειρά ἀπὸ ἄρθρα γεμάτα ἄρμα καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλο : «Τὶ τίς φυλάτε;»

Τὸ ζήτημα αὐτὸ πού δὲν ἄφησε τότε ἀσυγκινητο κανένα θηλυκοῦ, ἔδωσε θέμα μακαράτας τὴν ὁποῖαν ἀπέτελεσαν ὁ Γεωργῖος Πάπ, ὁ τότε βουλευτῆς Κερουῦσας Ε. Βελλαντικῆς, ὁ μακαρικήτ χρονογράφος Γ. Τοκοῦπης, οἱ δικηγόροι Δημ. Σούγκρας καὶ Φωρακιδῆς, ὁ νῦν ἐπιθεωρητῆς τῶν ὀπουργίων τῶν 'Εσπερικῶν Σανφ. Δάσκος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

'Ο Τσοκόπουλος ὑπεδιέτο τὸν Γαβρηλιδῆ καὶ ὁ Πάπ τὴν γεροντοκόρη πού ἀγαποῦσε καὶ λαχταροῦσε γὰ τὰ δέο...σουλῶκα τῆς ! Οἱ ἄλλοι παρίσταναν διαφέρουσ τύπους κοριτσιῶν ρομαντικῶν, αἰσθηματικῶν, νερνικῶν, γυναικῶν τῶν γεωμῆτων, ἡ γυναικῶν ἀφοσιωμένων σὲ ἔργα φιλανθρωπικὰ κλπ. 'Αντιπροσωπεῖοντο δηλαδὴ ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς 'Αθήνης τού καιροῦ ἐκείνου.

Κι' ἡ παρὰστασις τοῦ «Τὶ τίς φυλάτε;» ἄρσε πολὺ. Κατέληξε δὲ νὰ τίς πέρνη ὅλες τὴς κυρίῆς καὶ διδῆς τού ἄρματος ὁ...Γαβρηλιδῆς κ' ἔτσι τελείωνε τὸ ζήτημα !...

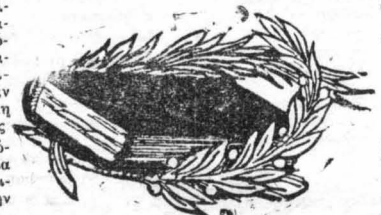
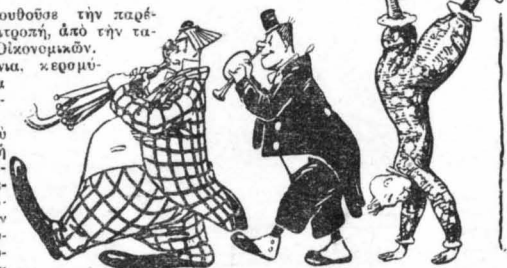
'Ἦταν ὁμοῦ χειροτομένη καὶ κομῆτ ἡ σάτιρα αὐτῇ καὶ ἄρσε σὲ ὄλους μὴ ἐξαιρουμένου ὁδὲ τοῦ...Γαβρηλιδῆ.

Πέρασαν κ' ἄλλες μακαράτις ἔξυτες, πολλῆς χυδαίῆς καὶ ὁ κόσμος διασκεδάσε μὲ τὴν καρδιά του, ζητωκραυγῶντιος, χειροκροτῶντιος, ἐπικρινόντιος ἡ λαμβάνον μέρους στὴν παράστασι ἀπὸ τὰ πεθορομία.

Σὲ μιά στιγμῇ π.χ. πού ὁ Πάπ, ὡς γεροντοκόρη, τραβοῦσε τὰ μαλλιά τῆς καὶ φωνάζε : — Τὶ θὰ γίνω ! Τὶ θὰ γίνω !

'Ἐκατὸ φωνῆς ἀπαντήσαν ἀπὸ τριγῶνα : — Σιαφῶδο !...

Τὸ τέλος ὁμοῦ ὄλων αὐτῶν παρ' ὄλιγον νὰ ἦταν τραγικὸ, γιὰ τὴν πλατεία τῆς 'Ομονίας ἕνα πρῶτος κόμοιο, ἐπέστη κατὰ τῆς μακαράτας πού σατύριζε τὴ Βουλῇ καὶ τὰς κωλυσιεργίᾳς τῆς, μὲ ἔλλα ἀπὸ κἀν ἐκεῖ κοντὰ γαπιά, μπασιουῖνια καὶ ποτήρια καὶ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΤΡΟΤΤ

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Πήγαινε λοιπόν... πήγαινε ! Μή σε νοιάζει για μένα... είμαι καλά σήμερα. Έλα, πήγαινε τώρα...

Ο άρρωστος είχε άνασχηκθή επάνω στο κρεβάτι του, και ενώ έπρόφερε αυτά τα λόγια, παρακολουθούσε με τα βαθονά μάτια του τη νεαρή γυναίκα που κινούνταν πλάι πλάι για να βγεί έξω.

Εκείνη, όταν έτελειωσε το γυσίμω της, πήγε κοντά του και του έσφιξε απαλά το άναμικό χέρι ανάμεσα στα δικά της.

— Πηγαίνω, Βαλδεμάρ, του έλεγε, πηγαίνω. Έου προσπάθησε να κοιμηθής στο μεταξύ, αγαπημένε μου, να ηυχάζομαι. Δεν πρόκειται να ταράσσω, σου έλεγε ο γιατρός. Έγώ θα ξαναγυρίσω σε μιά ώρα και θα σου τα διηγηθώ όλα...

Μά ο άρρωστος ήτανε πολύ νευρικός, πολύ άνησυχος. Γύρισε και τής έλεγε :

— Νά κοιμηθώ, Μαργκότ ; Α ! Όχι δεν μπορώ, δεν πρέπει να μου το ζητάς αυτό... Για σκέψου τί φοιχτό πράγμα είναι να μένω μιά τέτοια βραδιά εδώ, στο κρεβάτι...

Ένας δυνατός βήχας του έκοψε το άδυνατισμένο στήθος. Η Μαργκότ έτρεξε κοντά του και του έσιασε απαλά τα μαλλιά επάνω στο μέτωπό του, όπου άστραφταν δυο στέλες από ιδρώτα, από τον φοβερό ιδρώτα της άδυναμίας.

— Για σκέψου, Μαργκότ, ξεκαθάλησε ο άρρωστος. Άποψε πραγματοποιείται ο σκοπός που έβαλα στη ζωή μου... Και όμως δεν μπορώ να είμαι εκεί. Δεν μπορώ ν' άκοισω τα χειροκροτήματά, δεν μπορώ, μ' άκουεις ; δεν μπορώ να χαρώ, να ζήσω το θριγμό μου !...

Έκάρφωσε τα θολά του μάτια επάνω στην όροφή, σά να παρακολουθούσε εκεί επάνω την όρασή του Θεοκύβητα, τον όποιο μιλούσε.

— Ας είνε Μαργκότ, έλεγε έπειτα. Θα μου τά ειπείς εσύ, θά μου τά διηγηθής όλα, όταν γυρίσεις. Έγώ θά σε περιμένω, θά σε περιμένω εδώ, αγαπημένε μου... Έλα πήγαινε τώρα !

Εκείνη έσκυψε από πάνω του και του έδωσε ένα φιλή στο μέτωπό. Τα μάτια της είχαν μιά παράξενη έκφραση όταν έβγαινε από το δωμάτιο. Στον κήπο στάθηκε έξαφνα κ' έπιασε το στήθος της για να συγκρατήσει ένα λυγμό. Ναι, έπρεπε να σταθή δυνατή. Εκεί, στο δωμάτιο, κοιτούσαν εκείνος που είχε ανάγκη από το γέλιο της, από τη χαρά της, που κρημότανε από τα χείλη της, τα χίλια που έβρομάδες δλόκληρες τώρα δεν έτροφεραν τίποτε άλλο από ψέματα !

Όχι, δεν έπρεπε να φωνάζει, να κλάψει. Όλα δυα αισθανότανε εκείνη τη στιγμή, έπρεπε να τά πηξή βαθιά μέσα της. Δεν ήταν μακριά η ώρα που το βασανισμένο και σκελετωμένο σώμα του άρρωστού θά κατιβανε στον τάφο. Κ' έπρεπε να κατιβή άνακουφισμένο, έστω κι' από μιά ψεύτικη χαρά !...

Πολλούς μήνες τώρα η ζωή είχε γίνη ένα άληθινό μαρτύριο για τη νεαρή γυναίκα. Ο άντρας της είχε πάσει από κρεβάτι, από μιά κακή άρρώστια που τον έσταγγίξε μέσα με την ήμερα και τον έφερνε όλοένα πλησιότερα προς το θάνατο. Ήταν μιά από τις λεπτές εκείνες κολλητιχνικές φύσεις, που αν δεν έχουν μεγάλο ταλέντο, έχουν όμως την άδικαιοσύνη δίψα της δόξας. Είχε ξοδέψει χρόνια δλόκληρα της ζωής του για να συνθέσει ένα μελόδραμα, στο όποιο έπίστευε πως είχε χύση ό,τι ώραίο σκινουόυος μέσα στην ψυχή του. Άλλ' όταν έτελειωσε το έργο του, μαζύ του είχε χάσει και η χρυσή άλυσίδα που τον συνέδεε άκόμα με τη χαρά της ζωής : έπεσε άρρωστος !...

Άπορούος γιατί κανένα θέατρο δεν έδεχότανε να άνεβάσει το έργο του στη σκηνή. Έπειτα άρχισε να γίνεται νευρικός, να θλιβεται περισσότερο. Γιατί τάχα δεν έχοιτανε αυτή η δόξα που έπείριμενε με τόσο λαχτάρα ; Και η άρρώστια του έσοκαβε όλοένα τα στήθα και η έλπίδες που έτρεφε στην άρχή έφευγαν κι' αυ ές όλοένα...

Και έπειτα ήθεσε η φοιχτή εκείνη ήμερα. Ο γιατρός ίχε καλύτερη παράμεγα τη Μαργκότ. Και τής εφάνερωσε όλη την τραγική άλήθεια. Σε λίγο θά ήτανε χήρα !

Άπό το λάρωγα της νεαρής γυναίκας έξφυγε ένας λυγμός. Και ο γιατρός έπρόσθεσε : — Προσπάθηστε να τον χαροποιήσετε αυτόν τον τελευταίο μήνα που τοβ μένει !

Νά τον χαροποιήση ; Νά του γλυκύνει τις τελευταίες μέρες της

λίγο έλλειψω να φακίση τους έπί του άρματος. Πρόφρατος όμως η άδυναμία και συνέλαβε τους ύπερμάχους της ; Βουλιά και τους έκλεισε από κρατητήρια, όπου και... άποκρέφτανε !

Ο Τρικοκυβός όμως τύπος, θέλησε να εκμεταλλευθώ και τό γεγονός αυτό αναγράφας ότι :

Ο Άηληγάνης και στη μασοκαρτά άκόμο... κολλυτεργία κάνει !

ζωής του ; Έγνώριζε καλά η Μαργκότ το μεγάλο πόθο του, το μόνο που είχε. Τόν πόθο της έπιτυχίας, της δόξας. Μά πώς μπορούσε τάχα να του τον ίκανοποίηση αυτή ; Έτρεφε παντού. Μά δεν βρήκε ούτε ένα θιασώχη που να δεχτή ν' άνεβάσει το έργο του στη σκηνή. Ο Βαλδεμάρ ήταν τόσο άγνωστος στο κοινό !...

Κι' έτσι έγεννήθηκε το πρώτο της ψέμα !

Κι' έτσι άρχισε η ψεύτικη ζωή του καλλιτέχνη !

Η Μαργκότ ίχε γυρίσει μιά μέρα άπ' έξω. Πώς είχε μπόρει να δώσει στο πρόσωπο της εκείνη την έκφραση της χαράς ; Άπό που μπόρεσε να άντιλήψη εκείνη τη δύναμη της έδωρητικής ύποκριας ; Έτρεφε προς τον άρρωστο και τον έφιλησε παύφορο, στα χλωμά μαγουλά, στ' άναμικά χείλη, στα ξεθωριασμένα χέρια με τις γαλάζιες φλέβες που τάκαανε ο πυρετός.

Και για πρώτη φορά στη ζωή της, ξεστομίσε το μεγάλο της ψέμα : Ένα θέατρο είχε τάχα δεχθή το μελόδραμά του. Και σε δυό βδομάδες θά εχόταν η ευτυχία, η δόξα...

Η έλπίδα αυτή έκανε να δυναμώσει τώρα κάπως περισσότερο μέσα στον άρρωστο η άδύνατη φλόγα της ζωής. Και μιά άλλη άρχισε στην ψυχή του με την εφάνταση που προχωρούσε ωστόσο. Δεν ήθελε πια να πεθάνη. Ήθελε να ζήσει, να ζήσει πλάι τα χέρια εκείνη που θορύβησε, γιατί ήτανε βέβαιος πως θά ήτανε άληθινός θορύβος η πρώτη παράσταση του έργου του. Το ίχε άνομάσει : Η χαρά της ζωής.

Τι δεν έκαμε η Μαργκότ για να κέρη περισσότερο πιστευτό από μάτια του Βαλδεμάρ το άδωτο, το εύρηγκικό της ψέμα ! Έτόκωσε σε πολλά άντιπαια τις νότες ; που ίχε ρίξη στο χαρτί ο άτυχος καλλιτέχνης, έβγαινε κάθε μέρα, για να πάη τάχα στις δοκιμές, έκανε και δημοσιεύσεις άκόμη στις έφημερίδες, σε μερικά άντιπαια μονόχα, που ήταν προσημομένα να διαβαστούν μονόχα άπ' αυτόν.

Και τα μάτια του Βαλδεμάρ άστραφταν με μιά παράξενη έτοιμοπαύτη λαμπή, όταν εκείνη του έδειχνε όλα αυτά τα ψεύτικα πισωτήρια.

Και τώρα ίχε πια τέτα έφημερίσει η μεγάλη μέρα. Το βράδυ θά διδοτανε τάχα η παράσταση της «Χαράς της ζωής».

Η Μαργκότ όταν βρήκε έξω στον κήπο, τί γυνάτι της λυγίζαν. Σητηχίθηκε σ' ένα δένδρο κι' ένας λιγμός έξφυγε από το στήθος της.

— Ψέματα ! ψέματα ! ψέματα ! μουρηόυοισε. Θεέ μου γιατί με τυραννείς τόσο πολύ !...

Άπόσφο βρήκε έξω και πλανήθηκε στους δρόμους. Τρεις ώρες γυριούσε έτσι... Μά όταν γύρισε και πάλι στο σπίτι του, κι' άνοιξε την έξώπορτα, έβγαλε εφαιικά μιά πτυμένη κραυγή και ρίχτηκε τρομαχμένη προς τά πίσω.

Έκεί, στο κατώφλι, ήταν περμένος ένας άνθρωπος, με χλωμό, κατάλευκο πρόσωπο, με θολά μάτια !...

— Βαλδεμάρ ! φωνάζε η φοιχτή γυναίκα. Βαλδεμάρ σήκο άπάνω. Το έργο παίχτηκε, πέτυχε, ήταν σωστός θρορύβος !...

Μά ο Βαλδεμάρ ήταν νεκρός !... Ρίχτηκε τότε άπάνω του, και τον έσπασε στην ά, καλιά της.

— Βαλδεμάρ !... Φτωχέ μου, αγαπημένε μου Βαλδεμάρ !...

Μά του κάκου φωνάζε και χτυπιόταν, κι' κάκου θρορύβος. Ο άντρας της ίχε ξεσηχρήσει πρό δυό ώρών !... Έξαφνα, καθώς κάθονταν μόνος θέλησε να σηκωθή, να ντυθώ και να πάη να παρακολουθήσει την παράσταση, να χαρή το θριάμβό του. Ένοιούσε μέσα του μιά εφαική δύναμη γι' αυτό. Ντύθηκε και βγήκε έξω τρεκλίζοντας. Πήγε ός το θέατρο... Κι' εκεί... εκεί τα κατάλαβε όλα !... Η Μαργκότ τότε πεί ένα ψέμα για παραηγορά, ός που να πεθάνη. Στόθηκε τότε ός το σπίτι βοργώντας και σοιαστίζοντας νεκρός μόλις άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα !...

Γουτισμένη τώρα μπρός στο νεκρό του, η άδυστηχη Μαργκότ κλαίει-κλαίει άπελυπόμενα :

— Βαλδεμάρ... αγαπημένε μου Βαλδεμάρ, συγχωρήσέ με γιατί σε όλα ψέματα !... Σ' αγαπούσα τόσο, φτωχέ μου Βαλδεμάρ !...

Μά τα χείλη του Βαλδεμάρ μένουν κλειστά, βουβή, πανωμένα για πάντα...

M. ΤΡΟΤΤ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Η όμα είνε το πιο φρόνιμο άπ' όλα τα έρπετά. Ουδέποτε επιτίθεται όταν δεν την ένοχλήσουν. Σπανίως η σχιδόν ποτέ δεν διαγκώνη μικρά παιδιά. Συνήθως βρίσκει μεγάλη εχθροσύνη να κινείται τα πολύχρωμα άνθη, γι' αυτό κρηβαται πάντοτε κοντά σε τόπους όπου υπάρχουν άνθισμένες οροδοσάρφες. Ο μεγαλειότης έξθρος της όμάς είνε τα μεγάλα μαύρα φιδιά. Το μόνο δει πράγμα, που τις άποκαρηνει από ένα μέρος, είνε η μυρωδιά του σκόρδου και το μόνο πράγμα που τις προσελκύει είνε το γάλα.

Έσταθήσε κ' έσφιξε το στήθος της για να συγκρατήση ένα λυγμό.

